

ΕΥΘΥΜΑ ΛΙΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΜΑΡΣΑΙ

Ο Μπουλώ και η Νινέττα, ύστερ' από τόσα χρόνια που ζούσαν μαζί, χωρίστηκαν για πρώτη φορά. Όχι βέβαια για πάντα, αλλά για λίγες εβδομάδες. Μήπως όμως λίγες εβδομάδες, δεν φαίνονται σαν μια ολόκληρη ζωή, όταν αυτοί που χωρίζονται είναι έρωτευμένοι.

Ο Μπουλώ ήταν ζωγράφος. Ήταν απ' τούς μοντέρνους ζωγράφους, τούς «κυβιστάς». Τελευταία όμως αυτού του είδους ή ζωγραφική, είχε πέσει σε μαρασμό. Κι' έτσι όλοι οι «κυβιστάς» ζωγράφοι βρισκότουσαν σε μεγάλη κρίση.

Κι' αν αυτή η κρίση εξακολουθούσε, τί θα γίνοντουσαν οι δύο μας έρωτευμένοι, πώς θα κατώρθωναν να τὰ θγάουν πέρα στο μικροσκοπικό άτελιέ του Μπουλώ, που βρισκότανε στην πιό ψηλή συνοικία της Μονμάρτρης; Πολλές φορές η Νινέττα έβλεπε τον άγαπημένο της ζωγράφο να συλλογίζεται τη φτώχεια τους.

Κατά σύμπτωση, εκείνη την εποχή οι γονείς του Μπουλώ γύρευαν να ιδούν το παιδί τους. Γιατί λοιπόν να μην έπήγαινε να μείνη μερικές ημέρες κοντά τους, στην έπαρχία;

Οι καυμένοι οι γέροι, θα έμεναν πολύ ευχαριστημένοι και η ευχαριστήσις των θα έκδηλωνόταν με μερικά χιλιάρικά που θα ξανάφερναν το ίσοζύγιο στον κλονισμένο προϋπολογισμό του ζωγράφου.

Ο Μπουλώ λοιπόν έφυγε και η Νινέττα βρισκόταν τώρα μόνη της, ολόμοναχη στο άτελιέ του φίλου της.

Δέν μιλάει πειά, ούτε κλαίει όμως... Έχει καρφωθή τώρα στο μυαλό της μια ιδέα, να κάνει κάποια έκπληξι στο Μπουλώ όταν θα ξαναγυρνούσε. Μια στιγμή σκέφθηκε να ποζάρη σ' άλλους ζωγράφους και να οικονομήση χρήματα. Ήταν όμως καλοκαίρι και οι περισσότεροι καλοί ζωγράφοι είχαν φύγει από το Παρίσι.

Έπρεπε λοιπόν να σκεφθή κάτι άλλο πιό έπικερδες πιό άπρόοπτο.

Ξαπλωμένη τώρα στο νιθάνι του άτελιέ, έχει θυθιστή σε συλλογισμούς, ένω συγχρόνως κυττάζει τὰ έργα του φίλου της, που έχουν γεμίσει όλο το άτελιέ, επάνω στις καρέκλες και στους τοίχους. Τὰ έργα αυτά είναι τρελλά, χωρίς κανένα νόημα. Τὰ μάτια της καυμένης της Νινέττας όμως, έχουν δει τόσα πολλά, που τίποτα πειά δέν της κάνει έντύπωση.

— Τί κρίμα! ψιθυρίζει. Τόσες εικόνες και να μη βρίσκεται ούτε ένας άγοραστής!

Ξαφνικά εκείνη τη στιγμή, ακούγεται ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα.

— Έμπρός! φωνάζει η Νινέττα. Κάνει τότε την εμφάνισί του, ένας κύριος ντυμένος κατάμαυρα, πολύ άξιοπρεπής, με ύφος κάπως θλιμμένο.

— Με συγχωρείτε, κυρία. Είναι δυνατόν όμως να με πληροφορήσετε, αν νοικιάζεται σ' αυτό το σπίτι, κανένα διαμέρισμα; Η Νινέττα ετοιμάζεται ν' άπαντήσει «όχι», ξαφνικά όμως αλλάζει γνώμη.

— Ναί... όχι... δηλαδή νοικιάζεται ένα διαμέρισμα στο κάτω πάτωμα. Εκείνος όμως που θα το νοικιάση, πρέπει ν' άγοράση και τὰ έπιπλα, που κοστίζουν 40 χιλιάδες φράγκα!

— Σαράντα χιλιάδες φράγκα! Θα δεχόμουν ευχαρίστως να κάνω κάποια θυσία, αλλά τόσα που μου λέτε είναι παραπολλά... Είναι φοβερή έκμετάλλευσις!...

Εκείνη τη στιγμή έρχεται μια ωραία έμπνευσις στη Νινέττα. Μ' ευγενικό λοιπόν χαμόγελο προσθέτει στον κύριο:

— Κι' αυτό το διαμέρισμα όμως, σε λίγο θα είναι έλεύθερο... — Αί ωραία!... Πολύ ωραία! Και ποιό είναι οι όροι σας, παρακαλώ;

Η Νινέττα, η όποια, έντωμεταξύ, είχε καταστρώσει πληρέστατα το σχέδιό της, άπήντησε:

— Να σας πώ: Ο άντρας μου ήταν ζωγράφος. Πέθανε τον περασμένο χρόνο. Θα ήθελα λοιπόν κ' εγώ ν' αφήσω αυτό το σπίτι, που μου φέρνει θλιβερές αναμνήσεις. Πρώτα όμως, πρέπει να πουλήσω αυτές τις εικόνες που δέν είναι εύκολο να μεταφερθούν. Ο άντρας μου είχε πολύ ταλέντο... Μπορείτε άλλωστε να κρίνετε και μόνος σας...

Ο σοβαρός κύριος ρίχνει μια ματιά στις εικόνες, μα δέν φαίνεται όμως να έχη την ίδια γνώμη με τη Νινέττα. Λέγει έν τού-

τοις «νοί» με ιό πηγούνι του και προσθέτει έπειτα:

— Αν άλαλαβετε να με προτιμήσετε για την ύπενοκίασι, πολύ ευχαρίστως θ' άγοράζα ένα απ' αυτά τὰ ωραία έργα.

— Βεβαιότατα, κύριε. Να σας προτιμήσω... πολύ ευχαρίστως...

Ο θλιμμένος κύριος γίνεται άμέσως χαρωπός. Έπιθεωρεί όλες τις εικόνες του Μπουλώ. Είναι όλοφάνερο πώς καμμιά δέν του άρέσει. Έπί τέλους όμως παίρνει την άπόφασί του. Σταματά έμπρός σε δυό εικόνες που είναι τοποθετημένες η μια στο πλευρό της άλλης.

Η πρώτη παριστάνει καράβι και μοιάζει σαν σκάκι, η δεύτερη παριστάνει μια γυναίκα και μοιάζει σαν... κατσαρόλα.

Διστάζει μια στιγμή κ' επί τέλους προτιμά την... κατσαρόλα!

— Πόσο; ρωτάει.

— Μόνο πεντακόσια φράγκα, άπαντάει η Νινέττα.

Ο άγοραστής δέν συνοφρύνεται καθόλου. Βγάζει λεπτά απ' το πορτοφόλι του, βγάζει και την κάρτα του και τ' αφήνει όλα μαζί επάνω στο τραπέζι.

— Έλπίζω, κυρία μου, ότι θα με ειδοποιήσετε άμέσως, μόλις πάρετε την άπόφασί ν' αλλάξετε σπίτι!

— Μείνατε ήσυχος, κύριε, σας το όρκίζομαι...

Την άλλη ημέρα έδημοσιεύετο στη «Ματέν» η άγγελία αυτή: «Νοικιάζεται διαμέρισμα υπό έννοίκους όρους. Οι μεσίται άποκλείονται... Άπειθυντέον εις... κλπ.»

Το σπίτι του νεαρού «κυβιστού» ζωγράφου, έπολιορκείτο τώρα, κάθε μέρα, από ύπομηφίους έννοικιαστάς. Η Νινέττα δέν εύρισκε ούτε μιάς στιγμής ήσυχία. Σε κάθε έπισκέπτη επανελάμβανε τὰ ίδια λόγια:

— Να σας πώ. Ο άντρας μου ήταν ζωγράφος. Πέθανε τον περασμένο χρόνο...

Κ' έτσι, σιγά-σιγά, οι τοίχοι γυμνώνονται από τὰ πορτραίτα και τὰ καθυλέτα άδειάζουν.

Η Νινέττα δέν κοιμάται πειά. Τώρα που αυξάνει η περιουσία της, φοβάται για πρώτη φορά στη ζωή της τούς... λωποδύτες. Κάθε βράδυ κρύβει τὰ ωραία της χιλιάρικά κάτω απ' το μαξιλάρι της ή μέσα στο τζάκι. Έν τούτοις όλες αυτές τις ημέρες ξυπνάει με το χαμόγελο στα χείλη. Συλλογίζεται πόσες εικόνες θα ξεκάνη πάλι και είναι κατενθουσιασμένη.

Το άτελιέ άδειασε επί τέλους. Τέσσερες εικόνες μένουν ακόμα, που σου φέρνουν ζάλη να τις βλέπης.

Μια στιγμή χτυπούνε στην πόρτα πάλι. Είναι ο πρώτος κύριος, ο σοβαρός και μελαγχολικός. Έρ-

χεται να δη τί γίνεται.

— Πλησιάζω, καθώς βλέπετε, να τελειώσω, του λέγει η Νινέττα. Τέσσερες εικόνες μου μένουν μόνο. Μόλις πουληθούν κι' αυτές, το σπίτι θα είναι δικό σας!...

Ο σοβαρός κύριος ρίχνει μια άπελπισμένη ματιά στις εικόνες. Σουφρώνει το πρόσωπό του, σαν να παίρνη ένα καθαρτικό εκείνη τη στιγμή.

Έπί τέλους κάνει μια ήρωική χειρονομία και φαίνεται πώς θ' άγοράση και τις ύπολειπόμενες εικόνες.

Ξαφνικά η πόρτα τρίζει άνοίγει διάπλατα κ' εμφανίζεται ο Μπουλώ...

Δέν βλέπει τον έπισκέπτη. Το πρόσωπό του άκτινοβολεί από χαρά και μ' άνοιχτή την άγκαλιά, τρέχει στη Νινέττα.

Εκείνη όμως κυττάζοντάς τον στα μάτια, τον σταματάει με τὰ άκατανόητα αυτά λόγια:

— Βλάκα μου!... Δέν έμενες πεθαμένος ένα τέταρτο ακόμα;...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η Α. Μ. Η ΜΗΤΕΡΑ!

Όταν ο Μέγας Φρειδερίκος άνηγορεύθη βασιλεύς, η μητέρα του πλησιάζοντας στον θρόνο, όπου καθόταν, του είπε:

— Μεγαλειότατε...

— Ονομάζετέ με πάντα γυιό σας! τη διέκοψε ο Φρειδερίκος, Τόν τίτλο αυτόν τον θεωρώ τιμητικώτερο από κάθε άλλον!...

